

Υπόθεση C-109/90

NV Giant κατά Gemeente Overijse

(αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως της
Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Brabant)

« Ερμηνεία του άρθρου 33 της έκτης οδηγίας ΦΠΑ »

Έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση	1386
Προτάσεις του γενικού εισαγγελέα F. G. Jacobs της 7ης Φεβρουαρίου 1991	1390
Απόφαση του Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) της 19ης Μαρτίου 1991	1394

Περίληψη της αποφάσεως

Φορολογικές διατάξεις — Εναρμόνιση των νομοθεσιών — Φόροι κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας — Εισπραξη άλλων εθνικών φόρων που δεν έχουν τον χαρακτήρα φόρου κύκλου εργασιών — Επιτρέπεται — Έννοια του όρου « φόροι κύκλου εργασιών » — Έκταση — Ειδικός φόρος θεαμάτων και ψυχαγωγικών εκδηλώσεων — Δεν εμπίπτει (Οδηγία του Συμβουλίου 77/388, άρθρο 33)

Από το άρθρο 33 της έκτης οδηγίας 77/388, περί εναρμόνισης των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών, προκύπτει ότι τα κράτη μέλη μπορούν να θεσπίζουν εμμέσους φόρους που δεν έχουν τον χαρακτήρα φόρου κύκλου εργασιών. Για να κριθεί αν ένας συγκεκριμένος φόρος έχει αυτό τον χαρακτήρα, πρέπει να ερευνείται κυρίως αν έχει ως συνέπεια ότι επηρεάζει τη λειτουργία του κοινού συστή-

ματος φόρου προστιθεμένης αξίας, επιβαρύνοντας την κυκλοφορία των αγαθών και των υπηρεσιών και πλήττοντας τις εμπορικές συναλλαγές κατά τρόπο παρόμοιο με εκείνον που χαρακτηρίζει τον φόρο προστιθεμένης αξίας.

Ο ειδικός φόρος θεαμάτων και ψυχαγωγικών εκδηλώσεων που θεσπίστηκε με τον φορολογικό κανονισμό ενός δήμου, δυνάμει του

οποίου, όποιος διοργανώνει στην περιοχή του δήμου, συνήθως ή περιστασιακά, δημόσια θεάματα ή ψυχαγωγικές εκδηλώσεις για τα οποία καταβάλλεται εισιτήριο οφείλει φόρο επί όλων των ακαθαρστών εισπράξεων, δεν έχει τα χαρακτηριστικά φόρου κύκλου εργασιών κατά την έννοια της διατάξεως αυτής εφόσον:

— δεν είναι γενικός φόρος διότι εφαρμόζεται μόνο σε ορισμένη κατηγορία αγαθών και υπηρεσιών*

— δεν εισπράττεται σε κάθε στάδιο της διαδικασίας παραγωγής και διανομής αλλά επιβάλλεται ετησίως επί του συνόλου των εσόδων που πραγματοποιούν οι υποκείμενες στον φόρο επιχειρήσεις*

— δεν αφορά την προστιθεμένη στο στάδιο κάθε συναλλαγής αξία αλλά όλα τα ακαθάριστα έσοδα, οπότε δεν είναι δυνατό να προσδιοριστεί επ' ακριβώς ποιο τμήμα του φόρου που εισπράττεται επί κάθε πώλησεως ή παροχής υπηρεσιών μπορεί να θεωρηθεί ότι μετακυλίστηκε στον καταναλωτή.

5

ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

στην υπόθεση C-109/90 *

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

ασφαλίσεως και επί των παιγνίων και στοιχημάτων, ειδικών φόρων καταναλώσεως, δικαιωμάτων εγγραφής ή καταχωρίσεως και γενικότερα κάθε φόρου, δικαίωματος ή τέλους, μη έχοντος τον χαρακτήρα φόρου επί του κύκλου εργασιών».

1. Η έκτη οδηγία 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49, στο εξής: έκτη οδηγία ΦΠΑ), προβλέπει στο άρθρο 33 ότι,

« με την επιφύλαξη άλλων κοινοτικών διατάξεων, οι διατάξεις της παρούσης οδηγίας δεν εμποδίζουν τη διατήρηση ή την επιβολή από κράτος μέλος φόρων επί των συμβάσεων

2. Στις 2 Μαρτίου 1983 ο Δήμος Overijse θέσπισε φορολογικό κανονισμό δυνάμει του οποίου, όποιος οργανώνει στην περιοχή του δήμου, συνήθως ή περιστασιακά, δημόσια θεάματα ή ψυχαγωγικές εκδηλώσεις για τα οποία απαιτεί την πληρωμή εισιτηρίου από τους επισκέπτες ή τους συμμετέχοντες οφείλει ειδικό φόρο επί όλων των ακαθαρστών εισπράξεων (άρθρο 2 του φορολογικού κανο-

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.